

»O, o, vse izgubljeno, vse izgubljeno! Zdaj ne pomaga nobeno skri-
vanje več!« je vzdihnila gospa mama. Gospodična Silvija je bila rdeča
kakor prekrasna roža, vseh cvetk kraljica, gospod Haro pa zdaj bel
kakor lilija, zdaj vojiličast, kakor ponižni ta cvet...

Dame pa so komaj skrivale svojo veselost, in so se druga za drugo
razšle.

»Ropar, razbojnik, ubijalec!« je sikal gospod Haro, ko je prišel do
Tedija.

»O, pa je ješ pjekjašna pešem!« je vztrajal trdovratni oboževatelj
svojega pesniškega ujca.

»Zdaj seveda ne pomaga nič več skrivati. Da, celo čim prej je treba
zaroko proglasiti!« je zopet vzdihnila gospa mama.

Tu je gospod Haro pogledal gospodično, jo je objel in jo je poljubil
vpričo mame.

»Evo, je že razglašeno!« se je zasmel. »Dame gledajo gotovo izza
vseh voglov, in zdaj ni pomoči več!«

»Naj se zgodi božja volja!« je vdano vzdihnila gospa. (Dalje.)

Škrat.

Škrat možic je v lesu,
naj je leto, zima;
čepico rdečo,
brado dolgo ima.

Radost, ptička zlata,
poje mu vrh veje,
gladi on si brado
in se ptički smeje.

Kočo naskočile
rože so plezalke,
pajki. dolgonožci
tam pleto gugalke.

Če debeloglavka
muha jih potrese —
skoči pajek nanjo
v grad na pir jo nese.

Veseljak skoz veje
solnčni žarek šine,
izpod vejic rdeče
vabijo maline...

Nad vrhovi lesa
plava solnčna zarja,
orel, car višave
ž njo se pogovarja.

Gleda škrat, možiček
gleda, nasmeji se
roko v roko počí
skoči, nasmeji se...

Fran Žgur.

Veliki admiral Anton Haus

umrl dne 8. februarja 1917